

գիւղական տղէտ հողերակաւութիւնը, գիւղերը լցրած անկիրթ, տղէտ տէրտէրներ իրանք ևս իրանց կողմից նպաստում են այդ տեսակ վայրերի ամուսնութիւններին, կուրացած նիւթական շահից:

Ո՛ր պէտք է գիւղի մէջ բողոք յարուցանէր այդ վայրերի սովորութեան դէմ, եթէ ոչ գիւղական քահանան, որը իբրեւ եկեղեցու պաշտօնային պատկեր 35 կամ 40 տարեկան երեխային պատկեր 35 կամ 40 տարեկան տղամարդու հետ: Սակայն այն գիւղացիները, որոնք հակամարտութիւն ունեն այդ տեսակ պատկերի կատարելու, շատ լաւ գիտեն, որ փողի ոյժով կաշառելով կարելի է տէրտէրին գործել տալ ամենահրէշագոր գործեր, և գործել են տալիս...

Եւ մինչև այսօր էլ այդ տղէտ պաշտօնականներն ոչ մի անգամ չէ արգելիլ այդ տեսակ պատկերի կատարելը, մինչև այսօր էլ եկեղեցական իշխանութիւնը ոչ մի հրահանգ չէ տուել իր անշնորհ պաշտօնականներին այն մասին, թէ պատկեր խորհուրդը կատարելու համար քանի տարեկան պիտի լինի աղջիկը կամ տղան:

Եւ ահա մի կողմից անբարոյական հակամարտութիւն վարակած տղէտ ժողովուրդը, միւս կողմից այդ անբարոյական հակամարտութիւնն ոյժ տուող տղէտ քահանաները՝ բացել են մեր գիւղական կեանքի մէջ մի այնպիսի մեծ վէրք, որ սպառնում է ֆիզիկական և բարոյական այլանդակել մի ամբողջ սերունդ:

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՍԻ ՆԱԿՏՈՂՈՒԹԻՒՆ

Հարկաւոր ենք համարում մի քանի խոցը ասել Անդրկայից ստացված թղթակցութեան առիթով, որը տպագրում ենք «Մշակ» այսօրվայ համարում:

Թղթակցութեան մէջ յայտնված կարծիքը՝ լոկ անձնական բացառական կարծիք չէ, այլ մի այնպիսի կարծիք, որ բնական տարածված է թիւրքաց հայերի մէջ: Եթէ մեր հանգամանքները ներքին, եթէ արդեւնքը չը լինէին, եթէ մեր անձին և դրանք ոչինչ վտանգ չը սպառնար,—մենք ամեն բան կանէինք, կը խնդրէինք, կը պահանջէինք,—ահա թէ ինչպէս են դատում միամիտ թիւրքաց հայերը: Եւ ահա այդ և թէ-նեւում է, որ այդքան տարբերիքի վեր իրանց արդարացնում են թիւրքաց հայերի գործողները, և ամեն անգամ մի և նոյն պատասխանն են տալիս, երբ մեղադրում էք նրանց անգործունէութեան, վախկոտութեան:

Խնդրում, բերում էր արտագրելու համար, յետոյ տէրերին դարձնում էր գեղեցիկ պատճենները, իսկ բուն ձեռագիրները պահում: Արեւելքը իր երեք տարիներին աշխատութիւնները տուեց և փոխարինեց ստացաւ մի մի չքեղ պատճեն-օրինակ և 15 տարեանը դրամ:

Այդ հանգամանքի չնորհիւ Պողոթն Երազման, բերեց Յունաստանի և Արևելքի բոլոր գիտնականներին և Ալեքսանդրիան չուտով դարձաւ ոչ միայն տիպիկական քաղաքակրթութեան կենտրոն, այլ և գիտնականների սրբավայր:

Այդպիսի առաջացել է Ալեքսանդրեան դպրոց և Ալեքսանդրեան դպր կոչվածը պատմութեան մէջ, որ յայտնի է իր ունեցած էնցիկլոպէդիական բնագործութեամբ և որ սկիզբն առնելով Պողոթն Երազմանի ժամանակից (323 թ. ք. առաջ) վերջացաւ 640 թ.ին, երբ արաբները տիրեցին Եգիպտոսին: Ամբողջ 8 դար այդ դպրոցը տիրապետեց և այն ժամանակվայ աշխարհի գիտնականութեան ու գրականութեան կենտրոն հանդիսացաւ, արտագրելով այնպիսի գիտնականներ, ինչպէս զէօմէտը Եւդիլը, Ֆիլիկոս Արիստիդը, աստղագէտ Պողոթն Երազմանը և այլն:

Ոչ պակաս դեր է խաղացել Ալեքսանդրեան դպրոցը և քրիստոնէական եկեղեցու պատմութեան մէջ: Եկեղեցու ամենամեծ հայրապետները, ամենամեծ աստուածաբանները Ալեքսանդրիայի պատրիարքներն են եղել:—Արևելք Ալեքսանդրացի, Որոգենէսը, Աթենասիոսը, Կղէմէսը և այլն: Դեռ այսօր են Ալեքսանդրիայի յունաց պատրիարքը, 90-ամյա ծերունի Սերաֆիմը, որին գնացինք այցելութեան, օրթոդոքս եկեղեցու նուիրապետ:

Թեան, և գէպի հասարակաց վշտերը ունեցած անտարբերութեան մէջ:

Սակայն թողնենք մեծ խնդիրները, դժուար հարցերը և պատասխանատու ձեռնարկութիւնները: Այդ մասին չէ մեր խօսքը այժմ, այդ մասին չէ եղել մեր խօսքը և անցեալ յօդուածում, որը առիթ է տուել Անդրկայում ապրող հային՝ փաստաբանելու և Պօլսի հայերի անտարբերութիւնը: Թիւրքաց Հայաստանում սով է տկրում. ժողովուրդը կամ սովամահ է լինում, կամ գաղթում հայրենի երկրից: Ենթադրելով կառավարութիւնը գէթ առ երեսն աշխատում է օգնել սովահեղինակներին... Կ. Պօլսի հայերը այդ շատ լաւ գիտեն և շատ լաւ տեսնում են, քանի որ Կ. Պօլսի հայ լրագրողները իրանք ամեն օր սրտաճնիկ տեղեկութիւններ են տպագրում սովի և գաղթականութեան մասին:

Եւ ահա առաջ է դալիս մարդասիրական աջակցութեան խնդիրը, որը ամենափոքր համարձակութեամբ կարելի է արծարծել և իրագործել: Եթէ Կ. Պօլսի հայաց պատրիարքը, կամ նոյն իսկ կառավարութեան բարեկամութիւնը օրհնող էֆէնդիները մի օր դիմէին թիւրքաց կառավարութեանը, սուլթանին, և յայտնէին, որ Կ. Պօլսի հայ լրագրողները իրանք ամեն օր սրտաճնիկ տեղեկութիւններ են տպագրում սովի և գաղթականութեան մասին, որ Կ. Պօլսի հայ լրագրողները մի մարդասիրական պարզ գործ, որի մէջ ոչինչ քաղաքականութիւն չը կայ և չէ կարող լինել,—ոչ թիւրքաց սուլթանը և ոչ էլ նրա որ և է միևնույնը դրա դէմ մի բառ անգամ չէին ունենայ տեսնու: Սակայն քանի որ խնդրող, դիմող պահանջող չը կայ, քանի որ ոչ պատրիարքն է այդ մասին մի քայլ անում, և ոչ էլ Կ. Պօլսի հայաց ինտելիգենցիան և հասարակութիւնն է ստիպում պատրիարքին մի այդպիսի քայլ անելու, միշտ երեսակայելով, որ դրանք մի վտանգ առաջ կը դառնայ, ինչ կասկած, որ հարցը կը մնայ հարց, անիրագործելի մի ցանկութիւն...

Միշտ յանգնեցնում ուրիշի վրա գցել և արդարաւնաւ:—Դա հեշտ բան է: Սակայն այս անգամ սովորական եղանակով արդարաւնաւ: Կ. Պօլսի հայերին և Կ. Պօլսի պատրիարքին չի աջողվել: Հայաստանի մէջ ստակալի սով է,—նրանք մատուցում չեն խնդիր, մի քայլ անգամ չեն անում: Այդ անհրաժեշտ վարմունք է, որը ոչինչ չէ կարելի արդարացնել:

ՎԵՀԱՓԱՌ ԿԱԹՈՂԻԿՈՍԻ ՆՈՐ ԳԻՐԲԸ

Մեր խմբագրութեան մէջ ստացվեց Եւթմանի տպարանից այս օրերս լոյս տեսած «Պայքի» և «Թուրքի» վերնագրով մի նոր գիրք, որի հեղինակն է Վահագն Կաթողիկոս՝ Խորհրդանշալի: Գիրքը, որ մի բաժանակն ստուար աշխատութիւն է, բաղկացած լինելով 24 գլխից և 212

տուրքեան մէջ համարվում է առաջինը:

Գրքի ընթերցողները զարմանան, որ ես թողնելով տուրքեան վայել թուղթի ճանապարհորդական նկարագրութիւնը, պատմական յիշողութիւններով եմ կերակրում նրանց: Բայց կարելի է չը հետաքրքրվի մի քաղաքի անցեալով, որ ունեցել է այդքան մեծ և փառաւոր պատմութիւն և չը յիշել, թէ ինչ կոթողներ է ունեցել այդ անցեալ կեանքը, իմաստաւոր համար, թէ ինչ է մնացել ներկայումս այդ բոլորից: Այնքան անհամբեր էինք իմաստաւոր, թէ դուք զեռ մնում են հուշակաւոր Բրուսիումը, Սերապիումը և Մուղթեի բնիկները, որ չը կամենալով հանգստանալ, չը նայելով նոյն իսկ անտանելի չարին, կարգադրել մասնաժողով անգամ պ. Պրեմի առաջնորդութեամբ, կառքերով գնացինք պատեկու: Երբ փողոցում մեր աչքին ընկան արար ֆէլլահները, ես անմիջապէս յիշեցի, որ այդ ֆէլլահների նախնիքը, ժամառ Օմար խալիֆային պարագլուխ ունենալով, կրակի ճարակ տուին անգլի գրադարանը և մարդկային մտքի ստեղծագործութեան ամենաբարձրագին արտադրութիւնները մահմէականութեան ֆանատիկութեան զօհ դարձան, ինչպէս զեռ 341 թ.ին քրիստոնէական ֆանատիկութեան զօհ էին դարձել: Պատմում են, և դեռ այսօր ես աւանդութիւն է Ալեքսանդրիայի բնակիչների մէջ, որ Օմարը, տիրելով Ալեքսանդրիային, հրամայեց այրել բոլոր ձեռագիրները, հետեւալ ստիպտական պատճառաբանութեան հիման վրա, չեթէ նրանց մէջ գրածը նոյնն է, ինչ որ Ղուրանի մէջ, աւելորդ է ունենալ կրթութիւն, իսկ եթէ հակառակ է՝ ուրեմն վճատակար է: Եւ ամբողջ 7 ա-

երեսից, հրատարակել է կրթական եղբայրների ծակըրով և նուիրված է նորերումս վախճանված երիտասարդ Յովհաննէս կրթականի յիշատակին:

Հայ շինական ժողովրդին ուղղված առաջադրանքի մէջ Վահագն հեղինակը յայտնում է, որ նա շարադրել է իր աշխատութիւնը յատկապէս հայ դաշտաբնակ մշակ ժողովրդի համար, որպէս զի այդ ժողովուրդը կարգաւոր ճանաչել իր նշանակութիւնը, ճանաչել ու զգալ միանգամայն իր խեղճ կեանքն ու վիճակը, իմաստ, որ եթէ ինքը, քաղաքացուն կերակրող ու հարստացնող գիւղացին, զրկված է մնում ուրիշների համար իր պատրաստած բարիքներից, դրա պատճառը բարեկամութիւնն է, գոհակութիւնը, կարգաւոր գրել հայուհի, անտեսել չը գիտենալն:

Այդ գեղեցիկ առաջադրանք իմանում ենք նոյնպէս, որ գիրքը գրված է երեսադէմում և նրա նիւթը քաղված է վասպուրական երկրի, մասնաւորապէս Վանի և Մուշի շինական ժողովրդի գաղտնի ծաղիկներից: Առաջադրանք վերջանում է լիբիական խոր զգացումներով համակված խօսքերով. «Վասպուրական Արծիւն էի երբեմն, բայց այժմ թեմակալի ծերացած եմ և ո՛ր տարի ինձ, որ նորափետուր արծիւ լինէի, թուշի վերանայի գէթ վերջին անգամ տեսնայի բարձրաբարձր վրա դըրուած իմ աւերակ բունիկս»:

Գիրքը կարգացվում է մեծ հետաքրքրութեամբ, թէ նրա մէջ արժանավոր խնդիրների, և թէ այն պարզ, գոյարար, սահուն, զգայուն և մշակված ժողովրդական լեզուի շնորհով, որ յատուկ է միայն «Երախտի» (Կոտայի) և «Վրդա» ու Սասնաւորի հեղինակին:

Թէն գրքի նիւթը վերցրած է Վանի և Մուշի ժողովրդի կեանքից, բայց նրա մէջ արժանավոր խնդիրները այնքան ընդհանուր են, բաղմանկողմանի և կենսական, որ ամբողջ հայ շինական ժողովրդի ընթերցանութեան առաջակց կարող է լինել: Եւ ճշմարիտ, յարուցված խնդիրները ամենակենսական խնդիրներից են. ընդհանուր քաղաքատնտեսական և սոցիալական խնդիրների հետ միասին արժանավոր են և այնպիսի խնդիրներ, ինչպէս հողագործութիւն, գիւղացու և քաղաքացու հալալ ու հարամ վաստակ, հողի և արտերի հաւասար տարածում ու բաժանում, վաշխառութիւն, հողերակաւութեան տգիտութիւնը և նրա յարաբերութիւնը գէպի շինական ժողովուրդը, հայ ինտելիգենցիայի վարմունքը և յարաբերութիւնը,—որոնք գիւղական, քաղաքական և մտաւոր դարձագրման գլխաւոր ֆակտորներն են կազմում: Թէն այդ հետաքրքրական խնդիրները, մանաւանդ քաղաքատնտեսական և սոցիալական բարդ խնդիրները, լուծվում են միակողմանի և միամիտ կերպով և մի քանի խնդիրներ էլ շոշափվում են միս Ալեքսանդրիայի բաղանիքները տաքանում էին այդ ձեռագրիւններով...

Գրքագրաբար, բանից դուրս եկաւ, որ այժմանս Ալեքսանդրիան ունիկարի յիշատակներից ոչինչ չէ պահպանել. Պոմպէոսի գրադարանը սինը—ահա միակ նշանաւոր հուշութիւնը. այդ սինը կանգնեցրել է Պոմպէոսը ի յիշատակ իր տարած յաղթութեան: Քաղաքից մի քիչ հեռու, Բամիլէ կոչված տեղում, որ խեղդիկ և հարուստ դասակարգի ամառանոցն է և ուր մենք երկաթուղով հնայնքը նոյն երեկ կոչեան՝ թաքն ու ծծելու համար, դեռ տեսնում են կլէօպատրա թագուհու բաղանիքների մնացորդները:

Նորագոյն ժամանակի շինութիւններից հուշակաւոր է Մահմուդի ջրանցքը, որ բացել է 1820 թ.ին Մահմեդ-Ալին. այդ ջրանցքը միացնում է նորից նաւահանգիստը Նեղոս գետի, Կայրէի և չրջականների հետ և նրա շնորհիւ Ալեքսանդրիան կարողացել է դարձնալ ծաղիկ:

Սակայն եթէ Ալեքսանդրիան չէ պահպանել պատմական թանգարան յիշատակների, բայց պահել է առաջվայ ֆիզիոնոմիան բնակիչների կողմից, նա այժմ ամեն տեսակ աղբերի, ցեղերի, ինքանների, հաղուսների, տարադրերի հանդիսանում է: Տիրապետող տարրը—արաբական է. մօտ 300.000 բնակիչներ ունի, որոնցից 50.000 եւրոպացիներ են. այդ բոլորին քաշել լեռն է ահա վաճառականութիւնը և բամբակի արտահանութիւնը, որ Ալեքսանդրիայի արտաբերութեան գլխաւոր առարկան է:

Անդրկայի տիրապետութիւնից յետոյ քրիստոնէականները կատարեալ անդորրութիւն և խաղաղու-

նոյն իսկ առանց որ և է լուծում դանկու, բայց մի կողմ թողնելով աշխատութեան այդ թոյլ կողմը—մանաւանդ, որ հեղինակի նպատակն էլ չէ եղել այդ տեսակ խնդիրներ լուծելը, այլ նրանք յարուցված են լոկ հայ գիւղական ժողովրդի կեանքի հետ կապ ունենալու պատճառով,—պէտք է ասել, որ ամբողջ աշխատութեան մէջ նկատվում է հայ շինական կեանքի և նրա պայմանների խոր ուսումնասիրութիւն և քրիստոնէական բարոյական աշխարհայեցողութիւն. և ի դէպ է ասել, հեղինակը շատ սօցիալական խնդիրներ լուծում է միայն քրիստոնէական վարդապետութեան տեսակետից: Նա քաղաքում է գիւղացուն, որ նրա իսկական երջանկութիւնը կայանում է հալալ, քրտնաթոր աշխատանքի, ժուժկալութեան, քաղաքացիների կեղծ լուսաւորութիւնից խոյս տալու և իսկական կրթութեան մէջ:

Այդ քաղաքների հետ միասին հեղինակը խիստ կերպով պարարակում է ծաղրում է հայ ինտելիգենտ երիտասարդութիւնը, որ սա, աւարտելով ուսումը, կենտրոնանում է միայն քաղաքներում և չէ յօժարում գնալ գիւղերը և գործել ժողովրդի մէջ. պախարակում է առաջնորդների անիլութիւնը և քահանաների տգիտութիւնը, ջատագով է հանդիսանում առաւարած կրթութեան և առաջադիմութեան և այդ մասին իր ունեցած եռանդը այնքան սաստիկ է, որ յորդորում է չը սպասել, մինչև գիւղացին դպրոցների միջոցով կրթվի և նրա միայն մշակվի, այլ գործնական օրինակներով համոզել նրան կրթութեան և առաջադիմութեան օգտակարութեան մէջ: Գրքի մէջ բերված են և ժողովրդական մի քանի ընտիր երգեր:

Գրքի տպագրութիւնը այնքան էլ լաւ դադար չէ տալիս Եւթմանի տպարանի բարեկարգութեան մասին. տպագրութիւնը շատ տեղ անմաքուր է, երեսները խառնած, տառասխալներով, մինչև տարեկան անգլիս գումարներ ծախսելով, տպարանը կարող էր վեհափառի աշխատութիւնը տպագրել խնամքով: Գիրքը արժէ 60 կօպէէ:

«Պայքի» և «Թուրքի» մէջ հայ ընթերցող հասարակութիւնը կը լինէ այն ժողովրդական տաղանդաւոր գրողին, այն զգայուն, ժողովրդի սիրով ներշնչված հեղինակին, որ տուեց մեզ «Երախտի» (Կոտայի) «Հրաւիրակ Արարատեան» և «Սիրաք» ու Սասնաւոր:

ՀԱՐՑԵՐ

Ամեն օր պատեղ, կովկասի դանաղան անկիւններից, բերում է մեզ բաղմամբ թղթակցութիւններ՝ քահանայական հարցի մասին:

Կարծեք մեր ժողովուրդը մի առիթի էր սպասում իր սրտի վիշաղ, տարիներով տղէտ տէր-

թիւն են վայելում, կաթօլիկ վանքերը, եկեղեցիները ստանկի պէս բռնանում են:—Չմե կարող այստեղ չը լինէ մի ծիծաղալարժ դէպք. զիտաւոր փողոցներից մինի վրա դէմ յանդիման շինված են երկու կաթօլիկ մենաստաններ, մենք տղա մարդկանց, միւսը կոյսերի: Այդ մենաստանները բաւական հին են, և միմեանց հետ որ և է յարաբերութիւն, հաղորդակցութիւն ունենալ խառնարկված է եղել միշտ: Մեր գնալուց մի քանի օր առաջ, քաղաքապետութիւնը, ջրանցքի խողովակներ դնելու համար, քանդել է տալիս այդ փողոցը, և կարող էր երակայել, արարելով, մահաւանդ ֆէլլահների հրճումը, իսկ եւրոպացիները գաղթելով թիւնը, երբ բացվում է մի մեծ կամար, որի տակից երկու մենաստանների համար լայն ճանապարհ էր բացված...

Անդրկայի աղաւթութեան բարեկեցիկ հետ աւերները վարակել են և քաղաքակրթութեան կուրտաբեր թղթներով հաշիւի սարսափելի խիստ շատ գործածութիւնը բոլորովին թմրեցնում, իրիտացում է խեղճ ժողովուրդը. անաւակութիւնը, որի արտայայտութիւնները մինչև հուշակաւոր դարձած շորթալի պարչը, ընդհանուր է և բաղմամբ և սրճարաններ գրաւում են ահալին հասարակութիւն, որ այդ զղուկի պարով սքանչացած է: Ամբողջ թաղեր վերածված են անաւակաւորների և անաւակ կանաչ ուղղակի նստելով փողոցներում (որոշ թաղեր կան) հրաւիրում են անցորդներին: Առաջինը 24 Առաջինը

ፅዮን ያለች፣ ሆኖም ለፍጥነት ምክንያት ለጥቅም ላይ የዋለች ነች።

Տ Է Ր-Յ Ա Կ Ո Վ Բ Ե Ա Ն Ի

(Lp. L 2.) 11—25

Ի. Ե. Ա. Բ. Ը. Ֆ. Բ. Ե. Ե. Բ.

ጊህ ርኮህ ግህ ረበኩ ርኮኩ ን ቴኮ ህቦህ ዓህ ዓቦበኩ ርኮኩ ን

ԱՌԵՒՏՐԱԿԱՆ ԿՈՒՐՍԵՐ

(ԹԻՖԼԻՍ, ՆԱԳՕՐՆԱՅԿԱ ՎՈՂՈՑ, № 9)

Կուրսերի ծրարվրը և կանոնները կարելի է ստանալ ձրի ապէս եղբ. Ծովկանով-
ների բանկայն գրասենեակում և կուրսեր Հիմնող բնակարանում: Օտարաբաղադաջը
գրմում են՝ Тифлисъ, учредителю коммерческих курсовъ С. П. Мануэльянцу.

№ 88 19—20

ՄԻԶՈՅ ԽՆԻԿԱՆ ԴԷՄ

„Ольфакторіумъ Нудилинъ“
М. Д. ЖИРМУНСКАГО.

ՕԼՖԱԿՏՕՐԻՈՒՄ ՆՈՒԴԻ-
ԼԻՆ

Մ. Լ. ԺԻՐՄՈՒՆՍԿՈՒ
Ճախսո՞ւմ է 40 կօպէկով

Գեղարդու ծախան Աարանքների Վաճառման Կովկասեան Ընկերութեան մեջ Թիֆլիս-
 № 128 (91 թ.) 19—40

ՀԱՇՈՒԵԿՇԻՌ ԹԻՖԼԻՍԻ ԱՌԵՒՏՐԱԿԱՆ ԲԱՆԿԻ
 ԳԼԽ Ապրիլի 1894

[illegible]

Типографія Канцел. Главнотач. Гражданск. частью на Кавказѣ, Лорисъ-Меликовская ул., д. 118.